

Má Má Má Má Má Má Má Má Má Má

Tôi thường nghĩ về Má với lòng thương vô cùng: Má suốt đời long đong, cuối đời thì quên hết...Quên cả tuổi gần chết, không biết buồn biết vui nhưng vẫn hay mỉm cười dù không gì trước mặt. Má còn rất ít tóc nhưng vẫn hay chải đầu, sợi tóc rụng bay đâu, Má nhìn theo kiếm mãi...

Con Má, trai và gái, tản lạc như tóc bay. Cuộc chiến tranh kéo dài, Má chịu nhiều mất mát: nhà ba căn tan nát, đất tiêu thổ, vườn hoang. Cha, người Má nấu nướng, dọn vèo qua, nằm xuống ngay sát bên bờ ruộng...rồi ở mãi ngoài đồng. Tôi Cải Tạo trên rừng, Má mấy lần thăm hỏi, gạo, khoai, tay Má gói, có bịch thuốc rê vàng. Thăm tôi, nắng chang chang, Má về, mưa tầm tã...Tôi thấy bước Má ngã, bà con diu Má đi...

Tôi về lại chia ly. Em báo tin: Má lẫn, Má ngày càng yếu lắm, cầm cây gậy cũng run, tuy vậy vẫn ra vườn tưới hoa và nhổ cỏ. Em tôi đã có vợ...mà vợ nó người dưng! Một hôm Má reo mừng: thư tôi về thăm Má, tiền gửi về ít quá còn chia bảy chia ba...Hơn một năm tôi xa, Má ba trăm đồng chẵn, với Má đó nhiều lắm, hồi đó một lượng vàng...Má như nắng chiều tan, nhìn xa xăm và khóc...

Em tôi nhiều khi bực...cứ trách sao Má già. Tôi buồn lắm, ở xa, chuyện nhà giao cho nó. Má cơm nước thường bỏ, may không bệnh không đau. Rồi...bỗng một hôm nào, tôi nhận tin Má mất!

Tôi chấp tay lạy Phật xin Má được siêu thăng. Gói mì Má chưa ăn, em dâu tôi đem liêng. Những con gà lấu liêng nhớ Má chỉ đứng nhìn. Tôi đang ngồi lặng thinh viết những dòng cho Má, nước mắt tôi lã chã, mưa tầm tã hồi nao...

Trần Văn Lệ